Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1501/2014, ECLI:CZ:NS:2015:8.TDO.1501.2014.1

Číslo: 44/2015

Právní věta:

Okamžikem nabytí právní moci rozsudku (trestního příkazu), jímž byl pachateli uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, se stal tento rozsudek (trestní příkaz) i vykonatelným. Stanovená zkušební doba podmíněného odsouzení počala běžet a pachatel začal vykonávat též trest zákazu činnosti. Jestliže v den nabytí právní moci rozhodnutí řídil motorové vozidlo, mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla rozhodnutím soudu zakázána, a čin spáchal ve zkušební době podmíněného odsouzení. Ustanovení § 139 tr. zákoníku se v těchto souvislostech neuplatní, poněvadž s počátkem zkušební doby podmíněného odsouzení a počátkem výkonu trestu zákazu činnosti trestní zákoník nespojuje žádný účinek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.01.2015

Spisová značka: 8 Tdo 1501/2014

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Počítání času, Podmíněné odsouzení, Trest zákazu činnosti

Předpisy: § 449 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného M. S. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek zrušil. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 8 T 4/2014, byl obviněný M. S.

uznán vinným přečiny ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za to byl podle § 274 odst. 2, § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněný shora uvedených přečinů dopustil tím, že v P. dne 27. 6. 2013 kolem 03:12 hod. po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů, maje v krvi nejméně 1,00 g/kg alkoholu, jel jako řidič vlastního osobního automobilu po vozovce A. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi Š. a J., kde odbočil do Š. ulice, v níž byl předepsaným způsobem z důvodu běžné silniční kontroly zastavován hlídkou Policie ČR MŘ OHS P. ve složení pprap. K. B., pprap. K. M. a nstržm. M. Š. za použití rozsvíceného červeného nápisu „STOP“ na služebním vozidle, na které však nereagoval, s vozidlem zrychlil P. ulicí ke křižovatce s K. t., kde odbočil doleva, pokračoval v jízdě po vozovce K. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi U T. a B., kdy stále nereagoval na světelné i zvukové znamení k zastavení vozidla, hlídce Policie ČR ujížděl, v prostoru křižovatky ulic K., U T. a B. při odbočování vlevo na vozovku ulice U T. směrem k P. ulici vlivem požitého alkoholu a nepřiměřené rychlosti nezvládl řízení, přejel přes vyvýšený betonový obrubník dělícího ostrůvku, který rozděluje jízdní směry vozovky ulice U T., čímž došlo k proražení pravé přední pneumatiky jím řízeného vozidla, dále pokračoval v jízdě směrem ke křižovatce ulic U T., D. a P., po jejímž projetí mu pravá přední pneumatika z vozidla odpadla, proto zastavil a následně byl hlídkou Policie ČR zajištěn, a tohoto jednání se dopustil přesto, že dne 16. 11. 2012 mu bylo doručeno ve smyslu § 123c odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, oznámení Magistrátu města P., odboru registru vozidel a řidičů, č.j. MMP/256735/12, ze dne 15. 11. 2012, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 10. 11. 2012 s poučením, že uplynutím pěti pracovních dnů ode dne jeho doručení pozbývá řidičské oprávnění, a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město, sp. zn. 9 T 59/2013, ze dne 29. 5. 2013, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2013, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Rozsudek nalézacího soudu napadl obviněný odvoláním směřujícím proti výroku o trestu. Krajský soud v Plzni napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. ř. v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za to jej podle § 274 odst. 2, § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Podle zjištění obsažených v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku odvolacího soudu se obviněný uvedených přečinů dopustil tím, že v P. dne 27. 6. 2013 kolem 03:12 hod. po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů, maje v krvi nejméně 1,00 g/kg alkoholu, jel jako řidič vlastního osobního automobilu značky Ch. 4D 300C, po vozovce A. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi Š. a J., kde odbočil do Š. ulice, v níž byl předepsaným způsobem z důvodu běžné silniční kontroly zastavován hlídkou Policie ČR MŘ OHS P. ve složení pprap. K. B., pprap. K. M. a nstržm. M. Š. za použití rozsvíceného červeného nápisu „STOP“ na služebním vozidle, na které však nereagoval, s vozidlem zrychlil P. ulicí ke křižovatce s K. t., kde odbočil doleva, pokračoval v jízdě po vozovce K. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi U T. a B., kdy stále nereagoval na světelné i zvukové znamení k zastavení vozidla, hlídce Policie ČR ujížděl, v prostoru křižovatky ulic K., U T. a B. při odbočování vlevo na vozovku ulice U T. směrem k P. ulici vlivem požitého alkoholu a nepřiměřené rychlosti nezvládl

řízení, přejel přes vyvýšený betonový obrubník dělícího ostrůvku, který rozděluje jízdní směry vozovky ulice U T., čímž došlo k proražení pravé přední pneumatiky jím řízeného vozidla, dále pokračoval v jízdě směrem ke křižovatce ulic U T., D. a P., po jejímž projetí mu pravá přední pneumatika z vozidla odpadla, proto zastavil a následně byl hlídkou Policie ČR zajištěn, a tohoto jednání se dopustil přesto, že dne 16. 11. 2012 mu bylo doručeno ve smyslu § 123c odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, oznámení Magistrátu města P., odboru registru vozidel a řidičů, č. j. MMP/256735/12, ze dne 15. 11. 2012, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 10. 11. 2012 s poučením, že uplynutím pěti pracovních dnů ode dne jeho doručení pozbývá řidičské oprávnění.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněného. Namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a odkázal na dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Dovolatel se s rozhodnutím odvolacího soudu neztotožnil. Měl za to, že odvolací soud vycházel z mylného názoru, že se počátek zkušební doby podmíněného odsouzení a současně i výkonu trestu zákazu činnosti řídí ustanovením § 139 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde trestní zákoník spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek. Proto nesprávně dovodil, že výkon trestu zákazu činnosti i zkušební doba podmíněného odsouzení začaly běžet až den následující po právní moci trestního příkazu, tedy dne 28. 6. 2013, a že tudíž obviněný skutkem, jehož se dopustil dne 27. 6. 2013, nemohl mařit výkon soudního rozhodnutí a ani nemohl čin spáchat ve zkušební době podmíněného odsouzení.

Zdůraznil, že trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 9 T 59/2013, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl uložen jednak trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu jednoho roku, jednak trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel též na dobu jednoho roku, byl obviněnému doručen dne 18. 6. 2013. Protože obviněný proti uvedenému trestnímu příkazu nepodal odpor, což mohl učinit nejpozději do 24.00 hod. dne 26. 6. 2013, nabyl trestní příkaz právní moci, a tedy i vykonatelnosti, od samého počátku dne 27. 6. 2013, tj. dne, kdy obviněný v brzkých ranních hodinách řídil motorové vozidlo.

Nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud za podmínky § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a věc přikázal Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Protože nebylo možné dovolání nejvyššího státního zástupce odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., dovolací soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že dovolání je důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Jiným nesprávným hmotně právním posouzením se v daných souvislostech rozumí zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Je zjevné, že námitky

dovolatele lze pod uplatněný důvod podřadit.

Z hlediska napadeného rozsudku a obsahu dovolání nejvyššího státního zástupce je významná otázka, zda obviněný vykonával činnost, která mu byla rozhodnutím soudu zakázána, vykonával-li ji v den, kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci.

Dovolatel namítl, že odvolací soud se dopustil vadné aplikace hmotného práva, dovodil-li, že s ohledem na ustanovení § 139 tr. zákoníku začínají výkon trestu zákazu činnosti a zkušební doba podmíněného odsouzení až den následující po právní moci rozhodnutí, tedy v posuzované trestní věci až den následující po právní moci trestního příkazu. Zmíněné výtce nutno přisvědčit.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro kterou takové oprávnění pozbyl.

Odvolací soud, jak již bylo uvedeno, změnil v dovoláním napadeném rozsudku výrok o vině tak, že ze skutkové věty vypustil formulaci: „… a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 9 T 59/2013, ze dne 29. 5. 2013, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2013, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku“, a právní větu v části týkající se přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, původně znějící „mařil výkon rozhodnutí soudu a jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána a pro kterou takové oprávnění pozbyl podle jiného právního předpisu“, upravil následovně: „mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, pro kterou takové oprávnění pozbyl podle jiného právního předpisu“.

Odvolací soud svůj právní názor, v důsledku něhož zrušil rozsudek nalézacího soudu, v novém výroku o vině upravil popis skutku a právní větu a dále učinil i nový výrok o trestu, postavil na úvaze, že zkušební doba podmíněného odsouzení (§ 82 odst. 1, část věty za středníkem, tr. zákoníku), jakož i výkon trestu zákazu činnosti (k tomu viz rozhodnutí pod č. 8/1969 Sb. rozh. tr.) počínají právní mocí rozsudku. Jde o případy časových úseků, které počínají právní skutečností (v posuzované věci právní mocí trestního příkazu) a končí uplynutím doby. Na obě tyto doby je třeba aplikovat ustanovení § 139 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde tento zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek. Výkon trestu zákazu činnosti i zkušební doba podmíněného odsouzení proto začaly běžet až den následující po právní moci odsuzujícího trestního příkazu, tedy až dne 28. 6. 2013. Obviněný tudíž nemohl mařit výkon označeného trestního příkazu, ani nemohl čin spáchat ve zkušební době podmíněného odsouzení (viz str. 5 napadeného rozsudku). Tento názor odvolacího soudu však nemůže obstát.

V řízení vedeném pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku jsou orgány činné v trestním řízení povinny zjišťovat, zda je rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, jehož výkon obviněný mařil nebo ztěžoval, vykonatelné a – jestliže to zákon vyžaduje – i pravomocné (k tomu srov. rozhodnutí č. 8/1969, č. 8/2003, č. 20/2012, č. 70/2013 Sb. rozh. tr. aj.).

Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí soudu se řídí ustanoveními § 139 tr. ř. (rozsudek), § 140 tr. ř. (usnesení) a § 314g odst. 2 tr. ř. (trestní příkaz).

Podle § 314e odst. 7 tr. ř. má trestní příkaz povahu odsuzujícího rozsudku, přičemž účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému. Povahou odsuzujícího rozsudku se rozumí v případě nabytí právní moci vykonatelnost trestů, ochranných opatření a

náhrady škody nebo nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení, povinnost k náhradě nákladů trestního řízení, zápis odsouzení do rejstříku trestů a vytvoření překážky věci rozsouzené. Podle § 314g odst. 1 tr. ř. obviněný, osoby, které jsou oprávněny podat v jeho prospěch odvolání, a státní zástupce mohou podat proti trestnímu příkazu odpor. Odpor se podává u soudu, který trestní příkaz vydal, a to do osmi dnů od jeho doručení. Z ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř. vyplývá, že nebyl-li proti trestnímu příkazu podán oprávněnou osobou ve lhůtě odpor, stane se trestní příkaz pravomocným a vykonatelným. Právní moc a vykonatelnost trestního příkazu tedy nastává ve stejný okamžik. Tím je den, resp. počátek (od 00.00 hod.) dne následujícího po marném uplynutí osmidenní lhůty k podání odporu.

Z obsahu spisu Okresního soudu Plzeň-město, sp. zn. 9 T 59/2013, který si dovolací soud vyžádal, se podává, že v posuzované trestní věci dospěl odvolací soud ke správnému závěru ohledně určení dne, kdy nabyl trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 9 T 59/2013, právní moci. Obviněnému byl doručen dne 18. 6. 2013, státnímu zástupci dne 30. 5. 2013. Soud správně určil, že právní moc trestního příkazu nastala dne 27. 6. 2013, tedy – jak bylo výše naznačeno – od počátku, od 00.00 hod. dne následujícího po marném uplynutí osmidenní lhůty k podání odporu. Soud ale pochybil, seznal-li, že okamžik nabytí právní moci trestního příkazu je třeba odlišit od okamžiku, jímž počíná výkon trestu zákazu činnosti a zkušební doba podmíněného odsouzení.

Argumentace odvolacího soudu v podobě odkazu na výkladové ustanovení § 139 tr. zákoníku je nepřiléhavá. Interpretační pravidlo obsažené v uvedeném ustanovení zákona řeší jeden z typů časových určení, který se vyskytuje v trestním zákoně (trestním zákoníku, zákoně o soudnictví ve věcech mládeže i zákoně o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim). Podle § 139 tr. zákoníku kde tento zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek.

S uplynutím doby je spojován v trestním zákoně nějaký účinek zejména v těchto případech (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1423 – 1424.):

> a) u zkušební doby při podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, podmíněném odsouzení, podmíněném odsouzení s dohledem, podmíněném propuštění a podmíněném upuštění od zbytku trestu (§ 48 odst. 2, § 82 odst. 1, § 85 odst. 1, § 89 odst. 1 § 90 odst. 2 tr. zákoníku),
>
> b) u presumpce o splnění podmínek ve zkušební době (§ 48 odst. 7, § 83 odst. 3, § 86 odst. 2, § 91 odst. 3 tr. zákoníku),
>
> c) u doby potřebné pro promlčení trestnosti, výkonu trestu a zahlazení odsouzení (§ 34 odst. 1, § 94 odst. 1, 2 a § 105 odst. 1 tr. zákoníku; dále srov. § 12, 24 a 27 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim),
>
> d) u nové promlčecí doby běžící v případě jejího přerušení (§ 34 odst. 4, 5 a § 94 odst. 4, 5 tr. zákoníku).

V těchto jen demonstrativně uvedených případech se neuplatní pravidla o počítání času uplatňovaná v trestním řízení, kde platí zásady uvedené v ustanovení § 60 tr. ř. o počítání lhůt. Ustanovení § 60 tr. ř. nelze použít ani při počítání doby, v které byl obviněný povinen vykonat uložený trest zákazu činnosti, ani při stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení, jelikož trvání trestu, resp. jeho konkrétní výměra, a ani stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení není lhůtou (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1310/2011).

V souvislostech naznačených odvolacím soudem v napadeném rozsudku se však neuplatní a ani nemůže uplatnit ustanovení § 139 tr. zákoníku, jelikož nejde o situaci, jež by se mohla charakterizovat tak, že (trestní) zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek. Stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení a ani počátek doby výkonu trestu zákazu činnosti není samo o sobě v trestním zákoníku spojováno s žádným účinkem, a proto na ně logicky zmíněné ustanovení nedopadá.

Nejvyšší soud sdílí názor dovolatele (podpořený rozhodnutími č. 8/1969, č. 20/2012 Sb. rozh. tr.), že okamžikem nabytí právní moci trestního příkazu, jímž byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu jednoho roku, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel též na dobu jednoho roku, se stal tento trestní příkaz i vykonatelným. Nabytím právní moci trestního příkazu počala běžet zkušební doba podmíněného odsouzení, jak se explicitně podává ze znění § 82 odst. 1, část věty za středníkem, tr. zákoníku (což má v daných souvislostech význam z hlediska úvah o druhu a výměře trestu), a obviněný začal vykonávat i trest zákazu činnosti. Dnem právní moci trestního příkazu byl totiž obviněný uloženou sankcí vázán. Ustanovení § 139 tr. zákoníku se v těchto souvislostech neuplatní.

Vzhledem k tomu, že obviněný proti trestnímu příkazu nepodal odpor, ač tak mohl učinit nejpozději do 24.00 hod. dne 26. 6. 2013 (k tomu viz rozhodnutí č. 10/2004 Sb. rozh. tr.), trestní příkaz nabyl právní moci a stal se též vykonatelným od samého počátku dne 27. 6. 2013. Obviněný se skutku dopustil v brzkých ranních hodinách dne 27. 6. 2013, kolem 03.12 hod., nelze tudíž než uzavřít, že obviněný svým jednáním (mimo jiné) mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána. V dalším řízení proto bude na odvolacím soudu, aby své pochybení napravil a znovu rozhodl o vině obviněného i druhu a výměře trestu.

Nejvyšší soud na základě shora zmíněných skutečností z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za splnění podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, zrušil. Současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž při novém rozhodování je soud vázán právním názorem, který v tomto usnesení vyslovil Nejvyšší soud.